

1

Londen
februari 1770

Lieve God, mijn enige hoop, mijn Redder, ik heb U zo nodig. Die woorden herhaalde Eleanor Morgan steeds maar weer, terwijl ze haar vinger-nagels bij elke herhaling harder schrobde. Gebed was altijd beter dan bloed. Als ze zich concentreerde op het kindergebedje dat ze haar pupillen had geleerd, zou de neiging tot kokhalzen misschien verdwijnen. Ze beet op haar lip en onderdrukte een gil. Onverstandig. Ze had het beter kunnen uitschreeuwen vanwege de onrechtvaardigheid van de hele situatie, want nu zat het bloed niet alleen onder haar nagels. Het puntje van haar tong werd warm en zoutig.

Op dat moment werd er op haar deur geklopt en ze hield op met schrobben. De nagelborstel viel kletterend in de kom en haar hart bonsde in haar keel. Zonder erbij na te denken draaide ze zich om en griste een van de koperen kandelaars van de ladekast. Hete druppels was vielen op haar hand en brandden in haar huid, maar ze merkte het nauwelijks. Hertog of geen hertog, dit keer zou ze hem niet alleen in het gezicht krabben. Het beest. Ze hief het provisorische wapen op en de kaars doofde, terwijl de deur openzwaaide.

Een klein vrouwtje met een kanten stola kwam binnen. Eleanors adem stokte. De kandelaar gleed uit haar hand en viel met een klap op de grond.

Lieve God, mijn enige hoop...

Hertogin Brougham keek van Eleanor naar de weggrollende kandelaar en weer terug. Langzaam trok ze een wenkbrauw op.

Eleanor schoot naar voren en zonk op haar knieën voor de vrouw neer, zonder de moeite te nemen haar hemd met een ochtendjas te bedekken. Waarom zou ze? De vernedering hing als een mantel om

haar heen. 'Uwe hoogheid, ik zeg u dat ik uw man niet heb aange-
moedigd. Alstublieft, u moet me geloven. Ik zou nooit –'

'Sta op, miss Morgan.' Met een dikke rimpel die haar voorhoofd
ontsierde, wachtte de dame totdat Eleanor met knikkende knieën was
opgestaan. Blonk er medelijden in haar ogen, of was het verbolgen-
heid?

Hertogin Brougham zuchtte lang en luidruchtig, alsof ze een boze
kwelgeest wilde verdrijven.

Eleanor wist dat ze iets moest zeggen, maar alle woorden leken
opgedroogd en weggeblazen als bladeren in de herfstwind.

Langzaam krulden de lippen van de dame zich in een flauwe glim-
lach. 'Hebt u zich niet afgevraagd, miss Morgan, waarom u dit jaar al
de vierde gouvernante bent?'

Eleanors gezicht vertrok. Als haar trots haar verstand niet had ver-
troebeld, zou ze zich het wel hebben gevraagd. De positie van gou-
vernante in het huishouden van een hertog leek lang niet meer zo
prestigieus. Wat was ze dom geweest.

'Meer dan een sloerie zul jij nooit worden.'

Haar vaders venijnige voorspelling was als een brute klap in haar
gezicht, harder dan wat ze haar werkgever had doen voelen. Even
raakte ze met haar vingertoppen haar wang aan en fluisterde een be-
kentenis. 'Ik ging ervan uit dat de andere vrouwen tekortschoten, uwe
hoogheid, en daar heb ik jammerlijk berouw van.'

Er glom een eigenaardige fonkeling in de ogen van hertogin Broug-
ham. 'Het is mijn echtgenoot die tekortschiet. Ik had gehoopt dat hij
dit keer... De kinderen zijn erg op u gesteld, moet u weten...' Haar
stem brak en ze schudde haar hoofd. 'Het is een ellendige toestand,
maar er is niets aan te doen. Voor uw eigen bestwil, miss Morgan, zult
u moeten vertrekken. Nu. Loop de deur door en kom nooit meer
terug.'

Vertrekken? Het woord klonk net zo onzinnig als het feit dat ze eer-
der die dag een ontklede hertog in haar slaapkamer had aangetroffen.
Eleanor sloeg haar armen om zich heen, in een poging daaraan nog
wat troost te ontlenuen. Misschien zou het haar helpen grip te houden
op de werkelijkheid. 'Maar het is midden in de nacht, uwe hoogheid.
Waar moet ik naartoe? Ik heb geen familie, en niemand om –'

‘U weet niets van de brandende toorn van de hertog.’ Hoewel ze een hoofd kleiner was dan Eleanor, leek de dame langer te worden toen ze haar kin ophief. ‘U hebt meer gedaan dan hem berispen. Hij zal morgen op de club moeten verklaren waar die schrammen op zijn gezicht vandaan komen. Gekrenkte trots brengt diep verankerde emoties teweeg en het uiterlijk van mijn echtgenoot is zijn trots. In het gunstigste geval zal de hertog zorgen dat u nooit meer in Engeland aan een betrekking komt. In het ergste geval...’

Ze maakte de zin niet af. Dat was ook niet nodig. Vorige week nog had Eleanor het dienstmeisje van de benedenverdieping horen roddelen over het lot van de jonge Joe. Voor niets meer dan een chagrijnige blik op de hertog verbleef de jongen nu, op grond van een verzonnen aanklacht wegens diefstal, in een cel van de gevangenis in Newgate.

Eleanor deed een paar stappen achteruit, naar de rand van haar bed, en liet zich neerzakken op de sprei. Ze was blij dat het matras haar steun gaf. Al haar dromen, dat ze de beste gouvernante van Londen zou worden, waren haar ruw ontnomen. De onrechtvaardigheid van de situatie deed haar wereld schudden op haar grondvesten.

‘Kom, kom, miss Morgan.’ De hertogin deed een stap in haar richting, maar bleef toen staan en vouwde de handen ineen. Hoewel Eleanor verlangde naar een troostende hand, kwam de vrouw niet dichterbij. Ze had alle fatsoensregels al overtreden door naar Eleanors kamer te komen.

Eleanor haalde beverig adem en gaf even toe aan het gevoel van zelfmedelijden. Maar tegelijkertijd verafschuwde ze haar zwakheid, vergeleken met de kracht en waardigheid van deze dame.

‘Niet wanhopen.’ De woorden van de hertogin klonken zacht. Vertrouwelijk. Alsof ze niet alleen haar gouvernante aansprak, maar ook zichzelf.

Eleanor keek op. Verrast zag ze dat de ogen van de dame glansden van tranen. Haar hele gezicht was een toonbeeld van verdriet en dat was niet vreemd. Het moest afschuwelijk zijn om te leven met een ontrouwe echtgenoot.

‘Luister.’ De hertogin snoof en rechte haar schouders. ‘Ik heb een neef in Charles Towne, meneer William Taggerton. Ik zal hem met spoed een aanbevelingsbrief schrijven. Zijn kinderen kunnen daar in

dat barbaarse land ongetwijfeld fatsoenlijk onderwijs gebruiken. Boek de overtocht en ik zal zorgen dat hij bij aankomst het tarief betaalt. De kolonies is het beste wat ik op een dergelijke korte termijn voor u kan doen.'

De kolonies? Eleanor slikte een zure smaak in haar mond weg. De verhalen die ze gehoord had! De voorstellingen waarvan ze zo nu en dan een glimp had opgevangen, over barbaren en schurken en wilde beesten. Zou ze daar de rest van haar leven moeten doorbrengen? Er ging een rilling over haar rug en een onzeker gevoel be kroop haar. Maar wat had ze voor keus? Anders zou ze aan de bedelstaf raken of met grote schulden in de gevangenis belanden.

Het moest. Bijna had ze de kooi geopend en de wilde hysterie die ze vanbinnen voelde, laten ontsnappen. Maar wat zou ze daarmee bereiken? Mogelijk zou dan zelfs de hertog weer terugkomen naar haar kamer.

Ze haalde diep adem en stond op. Zo moest het gaan. Als dat haar lot was, zou ze haar best doen om het niet alleen te accepteren, maar het te overwinnen. Misschien zou ze er overzee, in een land vol vreemden die haar niet kenden, eindelijk in slagen haar vaders woorden teniet te doen. Vast en zeker. Ze zou iets van haar leven maken, of in ieder geval tot het uiterste gaan.

'Ik ben u dankbaar voor uw vriendelijkheid, maar...' Ze zweeg even en hield haar hoofd schuin. 'Waarom? Waarom doet u dit voor mij?'

De hertogin glimlachte. 'Zoals u zijn er niet veel, miss Morgan. Ik heb veel waardering gehad voor uw oprechte woorden, die in alle fatsoen en nederigheid werden geuit. Een uitzonderlijke eigenschap bij een bediende. U zal ik niet vergeten.'

Eleanor knipperde met haar ogen om een nieuwe vloed van tranen te bedwingen. Was er ooit iemand zo aardig voor haar geweest? 'Dank u, uwe hoogheid. Ik zal u ook niet vergeten.'

'Pak uw spullen en maak u klaar om te vertrekken. Ik kom straks terug met een aanbevelingsbrief.'

De hertogin vertrok voordat Eleanor een antwoord kon bedenken. Maar eigenlijk was er ook niets meer te zeggen. Ze stak de kaars weer aan en deed haar twee extra nachthemden in haar valies. Tegen

de tijd dat de dame terugkwam, had Eleanor zich aangekleed, haar mantel omgeslagen en de linten van haar hoed stevig onder haar kin geknoopt.

‘Hier is de brief, en ook wat geld.’ De hertogin was in de deuropening blijven staan en stak haar hand uit. Op haar handpalm lag een verkreukeld en opgevouwen bankbiljet en een kleine perkamentrol. ‘Ik weet dat het geen groot bedrag is, maar het moet in ieder geval voldoende zijn om tijdens de reis te kunnen eten.’

Eleanor aarzelde. Ze zou pas over een paar maanden haar loon weer krijgen. Het leek niet gepast om geld van deze vrouw aan te nemen. Maar met haar eigen armzalige centen kwam ze nergens.

Hertogin Brougham kwam niet verder de kamer in dan nodig was om haar gift op de schrijftafel te leggen. Voordat ze zich omdraaide om te vertrekken, stak ze haar hand naar Eleanor uit, maar liet die toen langzaam weer zakken. ‘Veel geluk, Eleanor.’

Toen ze de deur achter zich dichttrok, sputterde de kaars en de kamer werd gehuld in een schemerduister. Eleanor stond verdoofd op. Ze wist dat ze in beweging moest komen, dat ze gewoon moest blijven ademen, dat ze iets moest doen. Hoe had haar leven ooit zo’n wending kunnen nemen? Er verscheen kippenvel op haar armen en ze bedwong de neiging om zich om te draaien en onder het ledikant te verstopen. Ze had niet beseft dat ze, door zelfmedelijden in haar gedachten toe te laten, ook haar metgezel angst had uitgenodigd.

Kop op! Vooruit!

Ondanks die poging om zichzelf in gedachten op te beuren, sloeg haar hart een slag over. Jammer dat het ding er niet helemaal mee ophield. Dat zou haar de verschrikking besparen om alleen en onbeschermd op reis te gaan. Ze boog haar hoofd en sloot haar ogen.

Lieve God, mijn enige hoop, mijn Redder, ik heb U zo nodig.

2

Twee maanden later

Met witte knokkels greep Eleanor zich vast aan de reling van het schip. Ze sloot haar ogen en haalde diep adem. De zilte zeelucht hielp nauwelijks tegen de stank die aan haar rokken en huid kleefde. Zou ze die ooit weer kwijtraken? Na zeven weken met twee andere vrouwen op een stromatras, zo groot als een lijkst, kon de vunzige lucht die haar lichaam, verstand en geest verzuurde alleen nog door een wonder en hard schrobben verdwijnen.

Er sloeg een golf tegen de romp van het schip en ze zuchtte, spuugziek van de zee. Als er nu niet snel land in zicht kwam, zou ze zich misschien wel in het donkere water daarbeneden laten vallen en er een eind aan maken. Ze hield haar adem een moment lang in, terwijl ze probeerde te bedenken hoelang het zou duren voordat je het leven losliet en wegzonk in een kil, koud graf. Toen rilde ze van afgrijzen vanwege haar verwrongen gedachten.

‘Bent u bang, miss?’

Die vraag zette haar weer met beide benen veilig aan dek van de *Charming Lucy*, waar een van haar slaapgenoten bij haar kwam staan. ‘Niet erger dan jij, Molly. Niet erger dan alle anderen.’

‘Nee... dat zal wel niet.’

Eleanor keek even naar de vrouw naast zich en verbaasde zich er voor de zoveelste keer over dat zo'n klein vrouwtje zo dapper kon zijn. Zelf kon ze de reis nauwelijks verdragen, zo zonder comfort, zonder waardigheid, zonder dromen, en zelfs zonder haar kleine valies, dat nog voordat ze aan boord was gegaan, gestolen was. Maar Molly was nog veel meer kwijtgeraakt.

Ze legde haar hand lichtjes op Molly's arm, in een poging wat medeleven over te brengen. ‘Neem me niet kwalijk. Ik ben vandaag

geen prettige metgezel, geloof ik. Ik kan me niet voorstellen hoe jij je voelt. Ik vind het zo erg van je man... dat hij...'

'Welnee miss, maakt u zich geen zorgen.' Molly klopte even op haar hand. 'Het is een ellendige toestand dat Freddy aan de koorts is bezweken. Vreselijke manier om dood te gaan, maar nu is zijn lijden voorbij. En om eerlijk te zijn kende ik hem nauwelijks.'

Eleanors adem stakte. 'Maar je was zijn vrouw!'

Molly keek haar zijdelings aan.

Een hete blos vloog omhoog naar haar wangen. Zou ze dan nooit leren haar gedachten voor zich te houden? Waarom woekerden de karaktereigenschappen die ze bij haar vader had verafschuwd als onkruid door in haar leven? 'O, Molly, ik heb het recht niet mijn verbazing daarover te uiten. Neem het me alseblieft niet –'

'Het is al goed, miss. Ik heb op deze hele reis nog niemand ontmoet die aardiger is dan u. Maar weet u' – ze tuurde langs de reling naar de plek waar de dames uit de hogere klassen stonden en schuifelde wat dichterbij naar Eleanor toe – 'Freddy en ik zijn pas twee dagen voordat we vertrokken in het huwelijk gestapt en toen kende ik hem nog geen twee weken. Hij was een charmeur, maar toch een vreemde voor me. Het voelt zelfs alsof ik u en Biz beter ken dan ik hem kende.'

Eleanor fronste haar wenkbrauwen. Boven hun hoofden dook de zon weg achter een wolk, ongrijpbaar als Molly's woorden. Hoewel wat de vrouw vertelde vaak voorkwam, kon Eleanor het nauwelijks bevatten. Een huwelijk was voor een gouvernante ongepast, maar dat betekende nog niet dat ze niet had nagedacht over hoe het zou zijn om getrouwd te zijn. Als ze ooit de kans kreeg – wat toch nooit zou gebeuren – zou ze alleen uit liefde trouwen. Niets minder. Daarin was ze vastbesloten.

Blijkbaar dacht Molly daar anders over. Vanuit haar ooghoeken keek Eleanor aandachtig naar het gezicht van de vrouw. Lange wimpers, een verbazend gladde huid, en haar met de volle kleur van verse, gedroogde theeblaadjes uit Indië, hoewel het al minstens twee maanden niet was gewassen. Maar al droeg ze een vuile jurk, Molly's schoonheid was onmiskenbaar. Er waren waarschijnlijk al veel mannen geweest die wedijverden om haar aandacht.

Plotseling helde het schip over en Eleanor greep zich vast aan de

reling. ‘Waarom, Molly? Waarom trouw je met een man die je niet kent? De lagere adel doet het uit noodzaak, maar voor jou was een dergelijke verbintenis toch zeker niet nodig?’

Er krulde een glimlach om haar lippen. ‘Nee, dat was het niet. Freddy had een droom, om zo te zeggen. Het was net een sprookje, miss. Freddy zei dat we na vijf jaar werken een huisje zouden hebben op een eigen stukje land, met een hele rits koters met stralende oogjes en volle buiken.’

De glimlach om haar mond werd breder en deed haar gezicht oplichten, waardoor Eleanor ook bijna halsoverkop in Freddy’s droomwereld was gedoken.

‘Freddy’s woorden gaven me zoveel hoop, miss. Ik had me nog nooit zo licht gevoeld. Het was alsof ik zweefde. Hebt u dat ook wel eens meegemaakt?’

Een vage herinnering probeerde zich een weg naar boven te banen. Licht, liefde, beloften... wanhoop. Zelfs na al die jaren was het verdriet nog te groot, te rauw. Ze zuchtte en zette de laatste flarden van de herinnering uit haar hoofd. Ze weigerde erover na te denken. ‘Niet vaak genoeg, ben ik bang.’

‘Bang? Bah!’ Die woorden werden plotseling tussen hen in geslingerd, vergezeld door het gerammel van een ketting en het geluid van een kanonskogel die over de planken van het dek werd gesleept.

Een straal pruimtabak kletste vlak naast Eleanors rok tegen het dek. Een tanige, luidruchtige vrouw keek haar vol aan en met zulke felblauwe ogen dat er moed voor nodig was niet meteen je blik neer te slaan. Eleanor glimlachte onwillekeurig. Er was niets subtiel aan Biz Hunter. De vrouw was onbehoorlijk, van het puntje van haar radde tong tot de zoom van het heren vest en het colbert die ze bij haar vuile rok droeg. Toch bewonderde Eleanor haar vanwege haar pit en moed, hoewel ze beweerde dat ze een jaar jonger was dan Eleanor.

‘Bang zijn is voor schijtlijsters!’ Biz verhief haar stem om boven het klapperen van de zeilen uit te komen. ‘As je toegeeft aan die slappe kwatsj, hou je het nooit vol.’

‘We kunnen niet allemaal zo dapper zijn als jij, Biz.’ Molly’s rustige stem had geen groter contrast met die van Biz kunnen vormen.

‘Zekers.’ Biz trok een wenkbrauw op. ‘Da’s een waarheid as een koe.’

In het licht van de zon, die eindelijk had besloten zich van de wolken los te rukken, lag er een uitdagende trek op haar gezicht. Was de vrouw echt zo onverschrokken? Eleanor streek een losgeraakte lok haar uit haar ogen om het beter te kunnen zien. 'Bekommer je je er niet om wie je nieuwe meester wordt?'

'Ha! Ik weet wie mijn meester is.' Ze wees met haar duim naar haar borst. 'Ik!'

'Ik moet toegeven dat ik een beetje nerveus ben.' Molly streek keer op keer met haar handen langs de versleten stof van haar rok. Als ze dat nog vaak deed, zou ze zelfs de lapjes nog moeten verstellen. 'Omkomen van de honger in een steegje vlak bij huis lijkt een tikje minder erg dan in het buitenland doodgaan op straat.'

Biz snoof. 'Ik heb anders gehoord dat we naar een land van melk en honing gaan. En meneer de rechter heeft mij een lol gedaan door me op deze schuit weg te sturen. Zo zie ik het. Ik zal Londen niet missen.' Ze zwaaide met haar hand door de lucht, alsof ze een vlieg wegjoeg.

Eleanor beet op haar lip om te voorkomen dat ze met haar ogen zou rollen vanwege het theatrale gedrag van de vrouw. Het had geen zin om Biz' verfraaiingen te corrigeren. In plaats daarvan keek ze met een glimlach naar Molly. 'Biz heeft vast gelijk. Iemand die geld voor jou neertelt, zal niet willen dat je omkomt. Dat zou een slechte investering zijn.'

'Tjonge, miss.' Molly liet haar rok met rust. 'U bent zo slim.'

'Maar niet goochem genoeg om zich onder de mooie juffers te begeben, hè?' Biz knikte naar de rijke passagiers die op het voorste deel van het schip zaten. 'Ik vraag me af waarom.'

De uitdagende opmerking bleef in de lucht hangen, als een hagelbui die elk moment kon losbarsten. Hoezeer ze Biz ook mocht, soms zou ze graag die grijns van haar gezicht slaan. 'Nieuwsgierigheid kan gevaarlijk zijn.'

'Maar soms heb je d'r wat an.' Biz' ogen glommen. Zat ze haar gewoon op te hitsen, of wist ze echt iets?

'Zo, kanjers van me.' Een van kapitein Frasers mannen kwam langs de verschansing naar hen toe slenteren en bleef ten slotte voor hen stilstaan. De geuren van hennep en hard werken hingen om hem heen. Dit was anders dan anders, want de zeelui hielden gewoonlijk op wat

schunnige opmerkingen na afstand. Eleanor had dat eerst vreemd gevonden, maar later beseftte ze dat ze zelf, als ze in hun schoenen stond, ziekte en dood ook op afstand zou willen houden.

De man wees met een vinger naar de trap naar het ruim. ‘Tijd om naar beneden te gaan.’

Eleanor keek met samengeknepen ogen over haar schouder om te zien hoe hoog de zon stond. ‘Onze tijd is nog niet om. We hebben een uur toebedeeld gekregen om bij de reling te staan.’

‘Ik zeg van wel.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar, wat zoveel betekende als: einde discussie.

Biz zette haar vuisten in haar zij. ‘Nou, ik ga niet. Nog niet. Ik heb me het schompes geploeterd om die kogel die ellendige trap op te slepen, en as jij denkt –’

Haar woorden werden onderbroken door een fluitsignaal van hoog in het want, gevolgd door ‘Land in zicht!’

Eleanor hield haar hand boven haar ogen en tuurde naar de horizon, waar ze verwachtte een dun groen lijntje te zien, of tenminste iets anders dan de zee die glinsterde in het zonlicht.

‘Mogen we alstublieft hier blijven?’ vroeg Molly. ‘We zullen niet in de weg lopen. Het is daarbeneden zo benauwd.’

De zeeman schudde zijn hoofd. ‘Orders van de kapitein. Hij heeft al te vaak meegemaakt dat een van die ellendelingen van boord sprong en hij kon fluiten naar de poen. Jullie hebben allemaal arrest totdat hij het geld van de kopers binnen heeft. Dus zoals ik zei, wegwezen, kanjers.’

Met een laatste blik over de reling draaide Molly zich om en maakte aanstalten om te gehoorzamen. Maar Biz niet. Ze spuwde verwensingen uit alsof het pruimtabak was, waarbij ze eerst het uiterlijk van de zeeman behandelde, vervolgens zijn karakter, en ten slotte zijn moeder.

Hij hief zijn arm op en balde zijn vuist.

Eleanor sprong vlug tussen hen in en stak haar handen omhoog. ‘Alstublieft, meneer! U zult een dame toch niet slaan?’

Over haar schouder hoonde hij naar Biz. ‘Die lellebel is geen dame.’

‘Ach, hou je trommel, anders –’

‘Biz!’ waarschuwde Eleanor.

Biz haalde haar hand door haar warrige haar, terwijl ze de man boos aankeek. ‘Je zal wel gelijk hebben. Ik ga al. Ik zit nog liever bij die kotsende kaaljakkers beneden dan dat ik tegen deze mafketel an mot kijken.’ Kreunend tilde ze de kogel op en ze hobbelde ermee naar de trap, gebukt door het gewicht en de korte ketting.

Toen de zeeman haar op zijn beurt een reeks verwensingen naar het hoofd geslingerd had, wendde hij zich tot Eleanor. ‘Jij ook wegwezen.’

‘Meneer, alstublieft.’ Al haar hoop was gevestigd op deze sjofele zeeman. Ze stak haar kin omhoog en deed een schietgebedje. ‘Sta me toe hier te blijven. Ik geef u mijn woord dat ik niet zal vluchten. Als ik mijn werkgever heb gevonden, zal mijn schuld worden afbetaald. Ik moet contact opnemen met ene heer Taggerton, die geen idee heeft op welk schip ik reis of welke dag ik arriveer. Hij weet alleen dat ik kom. Maar hij zal de volle prijs betalen als hij me heeft gevonden, want hij is familie van mijn voormalige werkgever, hertogin Brougham. Dus u begrijpt dat het noodzakelijk is dat ik hem opspoor.’

‘Hertogin, hm?’ Hij krabde tussen de stoppels op zijn kin.

Mooi. Blijkbaar hadden haar woorden enig effect. De spanning in haar schouders nam wat af.

Totdat hij zijn hand uitstak en haar bij haar bovenarm pakte. ‘Ik heb nu geen tijd voor praatjes, juffie, maar als je wilt’ – hij leunde voorover en zijn adem voelde warm op haar wang – ‘dan kom ik buiten diensttijd wel terug, dan kunnen we praten.’

Ze rukte zich los en wreef over de plek op haar mouw die door zijn vingers verkreukeld was. ‘Alstublieft, tijd is van wezenlijk belang. Ik kan u betalen, als dat noodzakelijk is.’

Een verscheen een grijns op zijn gezicht, waardoor zijn muisgrijze tanden zichtbaar werden. ‘Dat is nog eens wat anders. Een dame die mij betaalt. Ha! Dat is een goeie. Meestal ben ik degene die een paar pence achterlaat, maar als je het zo wilt spelen, mij best.’

Eleanor fronste haar wenkbrauwen. Mannen. Allemaal hetzelfde. ‘U ontvangt alleen betaling als u me toestaat weg te glippen om meneer Taggerton te contacteren. Een paar pence moet voldoende zijn om zo lang uw ogen dicht te houden. Uw kapitein zal worden betaald, zonder te weten van mijn korte afwezigheid, en u hebt voldoende zakgeld om zich verscheidene keren uit te leven.’

‘Goed dan.’ Zijn mond verstrakte. ‘Maar als je me bedriegt, zal ik ervoor zorgen dat niemand met een goed stel ogen je ooit nog wil aankijken.’

Hij keek even over zijn schouder naar het voordek en stak een vuile hand uit. ‘Voor de dag ermee.’

‘Een moment alstublieft.’ Ze draaide zich om met haar gezicht naar de zee. Het was al beschamend genoeg dat ze haar rok moest opschorten, maar het zou nog erger zijn als hij iets te zien kreeg. Behoedzaam tilde ze de buitenste stof van haar jurk op, zodat haar onderrok zichtbaar werd, waar ze in de zoom het bankbiljet van Lady Brougham had genaaid. Ze voelde eraan. Niets dan losse draden. Het was alsof er een steen op haar maag viel.

De stem van de zeeman drong haar oren binnen. ‘Is er een probleem, juffie?’

Er liep een rilling van haar nek omlaag naar haar voeten, als duizend naaldjes die in haar huid prikten. Zonder dat geld – en, belangrijker nog, zonder de aanbevelingsbrief – bestond haar enige hoop eruit dat de brief van Lady Brougham meneer Taggerton al eerder had bereikt en dat hij naar haar op zoek was. Want als dat niet zo was, had ze meer dan een probleem. Dan werd het slavernij.

Dan zou ze verkocht worden aan de hoogste bieder om de overtocht te betalen.

3

Gevangen. Wanhopig. Eleanor probeerde vergeefs de wurgende emoties in haar binnenste te negeren, terwijl ze haar gezicht ophief naar het enige lichtstraaltje dat dapper genoeg was om door te dringen door het traliewerk in het plafond. Ze had nog nooit zo naar frisse lucht verlangd als nu. De temperatuur in het varkenskot steeg en daarmee ook de stank. Vandaag rook het nog smeriger dan anders, omdat er nog twee lijken lagen die verwijderd moesten worden. Eerst had ze Biz' ruwe naam voor het ruim verworpen, maar nu niet meer. Het was zo mogelijk nog een te milde benaming. Zelfs varkens zouden hier kortademig worden. Lord Brougham en de kapitein mochten barsten, omdat ze haar een dergelijk lot hadden toebedeeld.

'Ik blijf hier geen dag langer, dat zal ik je wel vertellen.' Achter haar drong de stem van Biz door de stank heen. 'Ik peer 'm met de eerste de beste koper die de trap af komt zetten en het kan me niks bommen als het een manke slangenbezweerder met een ooglap is.'

Eleanor nam nog een ademteug en draaide zich om. Het duurde even voordat haar ogen gewend waren aan het schemerduister en ze Biz kon ontwaren, hoewel de vrouw nog geen tien stappen van haar af stond. Over de hele lengte van de smalle ruimte hingen lantaarns aan de tussenschotten. Geen daarvan brandde. De kaarsstompjes waren lang geleden al opgebrand; het enige wat hun nog restte, was een herinnering aan het licht.

Eleanor sjarde aan het lijfje van haar jurk, in een poging de klamme stof even van haar huid los te maken. 'Denk je echt dat je je tong lang genoeg stil kunt houden om te zorgen dat je een nieuwe kandidaat niet afschrikt?'

Biz stak haar kin in de lucht. 'Zekers.'

'Wat het ook kost?'

De vrouw rolde met haar ogen. 'Zekers, zeg ik toch?'

Het was mooi geprobeerd, maar Eleanor liet zich niet afschepen. ‘Dat heb ik eerder gehoord, geloof ik.’

‘Nou, dit keer is het menens. Laat ze maar kijken naar me tanden, me haar, me voeten.’ Ze glimlachte uitdagend. ‘As het mot, til ik zelfs me rokken op.’

‘Biz!’

Haar glimlach verdween. ‘Doe maar niet alsof je dat zelf niet zou doen. Jij wordt hier net zo mesjokke als de rest. Je staat van zonsopgang tot zonsondergang onder dat rooster alsof je helemaal hotel-debotel bent, maar je vrijer ’m al lang gesmeerd is.’

Eleanor fronste haar wenkbrauwen. Biz zat dichterbij de waarheid dan ze zich realiseerde. De wanhoop achtervolgde haar, vastbesloten als een koppige minnaar. Als meneer Taggerton haar niet snel zou vinden, dan... Ondanks de hitte huiverde ze. Behalve hoererij was er maar weinig wat ze niet zou overwegen.

Biz ijsbeerde drie stappen heen en weer – zo ver als haar ketting het haar toestond. ‘We komen d’r bekaaid af hier, zijn net een stelletje beesten in een hol. Geen licht. Geen lucht. En wat je hier te vreten krijgt, is nog te belabberd voor de bajes, en ik spreek uit ervaring.’ Haar tirade was doorspekt met allerlei verwensing. ‘Zelfs op mijn beroerdste dagen op straat had ik nog frisse lucht en kon ik wel ergens een emmer water vinden om me te wassen.’

Twee strozakken verder, waar het licht het verloor van het duister, lag Molly te kreunen. Toen draaide ze zich om en leegde haar maag naast het bed.

Biz deed een stap naar Eleanor toe en zei op gedempte toon: ‘Hoe gaat het met d’r?’

Eleanor beet op haar lip. Ze hoopte dat Molly niet zoals zovelen in een stuk zeildoek naar buiten gedragen zou hoeven worden. ‘Ze moet hier weg.’

Boven hun hoofd klonken zware voetstappen op het dek, gevolgd door het gerammel van sleutels – het zoete geluid van de vrijheid.

Biz keek Eleanor vol aan. ‘As het nou jouw meneer Taggerton weer niet is?’

De vraag cirkelde rond als een gier boven een karkas en knaagde aan haar vertrouwen. Waarom antwoordde God niet? Waarom kwam

de man niet opdagen? Ze was bijna de laatste die nog aan boord was, behalve Biz en nog een paar anderen die nog zieker waren dan Molly. Lady Brougham zou de brief toch wel onmiddellijk verstuurd hebben? Het moest meneer Taggerton zijn die daarboven kwam aanlopen. Ondanks de onzekerheid die ze vanbinnen voelde, zei ze vastberaden: ‘Ik hoop dat je het mis hebt.’

‘Voor wat het waard is’ – Biz hield haar hoofd schuin – ‘ik help het je hopen.’

‘Dank je wel, Biz. Ik geloof dat je hart op de juiste plek zit, hoewel je dat niet laat merken.’

De blauwe ogen van de vrouw werden groot. Toen draaide ze zich om en sleepte de kogel naar de wand van het ruim, terwijl ze een spoor van scheldwoorden achterliet waar een zeeman u tegen kon zeggen.

Eleanor waaide zich koelte toe en onderdrukte een glimlach. Eerst had ze Biz ervan verdacht dat die haar geld had gestolen, terwijl ze sliep, maar hoe beter ze de vrouw leerde kennen, des te minder waarschijnlijk ze dat vond. Biz’ ruwe buitenkant was niet dikker dan de laag vuil die hen allemaal bedekte, maar haar hart was door en door goed.

‘Miss?’ Molly was rechtop gaan zitten op de stromatras, haar gezicht magerder dan dat van een bedelaar. ‘Zou u misschien wat water voor me willen pakken?’

‘Natuurlijk, Molly.’ Om eerlijk te zijn, zou het haar gedachten wat verzetten, zodat ze niet maar steeds bleef piekeren over de vraag waarom het zo lang duurde voordat kapitein Fraser naar het ruim kwam. Ze pakte de scheplepel uit een emmer die aan een balk hing, vulde hem en liep ermee naar Molly. De vrouw dronk zonder een druppel te morsen – en nog was de kapitein niet gekomen.

‘Kom, Molly.’ Eleanor legde de lepel op het matras en bood de vrouw haar arm aan. ‘Misschien voel je je wel wat beter als je wat rondloopt.’

Haar mond bewoog, maar toen gaf ze het op, alsof glimlachen ook te veel moeite kostte. ‘Ik denk dat ik liever blijf zitten, als u het niet erg vindt.’

‘Natuurlijk vind ik dat niet erg.’ Met haar vingers veegde Eleanor de strengen haar weg die voor Molly’s gezicht hingen. Gelukkig voelde haar huid koel. ‘De koorts is weg. Voel je je wat beter?’

‘Ja, een beetje.’

‘Mooi. Misschien kun je vandaag –’

De scharnieren van het luik knarsten en zware laarzen stampden de ladder af naar beneden. Eleanor rechtte haar rug en draaide zich met een ruk om, terwijl de bemoedigende woorden verstierpen op haar lippen.

Kapitein Fraser had een lantaarn in zijn hand en Eleanor dacht in een flits dat meer licht niet zo wenselijk was als ze had gedacht. Op de stromatrasen om haar heen glansden levenloze ogen – meer dan ze had gedacht – dof op.

‘Kanonne, wat een stank! Wat voor schuit is dit eigenlijk?’ Die woorden werden niet uitgesproken door een familielid van een hertogin.

Bovendien zag de man er niet uit als een familielid. Achter de kapitein aan sjouwde moeizaam een korte man met een gekromde rug. Eén ooglid was half gesloten en een oogbol leek te ontbreken. Biz had er dus niet ver naast gezeten met haar ooglap. De man had een neus als een kapstok: groot, lang en dik genoeg om er je jas aan op te hangen. Boven op zijn hoofd stak een pluk wit haar omhoog, net zo borstelig als dat op zijn kaken. Diepe rimpels stonden in zijn voorhoofd en zijn kin gebeiteld. Eleanor kreeg de indruk dat als de kerel op zijn kop stond, zijn gezicht er nog precies hetzelfde uit zou zien. Maar een handstand leek niet erg waarschijnlijk. Minstens vijftig en misschien wel zestig jaar vol zorgen hadden de rug van de man gebogen.

De kapitein liep met grote stappen door het ruim, alsof de man niets had gezegd. ‘Dit zijn de drie die ik aanraad, meneer Beebright, hoewel u ook best even naar de anderen mag kijken, als u wilt.’ Hij zwaaide de lantaarn in een cirkel rond.

Na een vlugge blik op de uithoeken van het ruim, voor zover die te zien waren, deed Beebright een stap dichterbij de kapitein toe. Met één vinger wees hij naar Molly. ‘Die ziet er ook niet al te best uit.’ Toen gingen zijn vinger en blik in de richting van Biz, en zijn ogen verhardden toen hij haar ketting zag. ‘En die geeft zo te zien alleen maar problemen.’

Biz keek hem vuil aan, maar dit keer perste ze haar lippen stijf op elkaar, in plaats van haar minachting te spuien.

‘Maar deze,’ zei Beebright, terwijl zijn vinger in Eleanors richting prikte. ‘Ik zoek een huishoudster, een kindermeisje en een metgezel voor een of andere verwaande dame – grote onzin als je het mij vraagt. Ben jij geschikt voor een van die functies?’

Het was een beter vooruitzicht dan bij de doden en stervenden te blijven, maar toch... Misschien zou vandaag de dag zijn waarop meneer Taggerton kwam. *O, God, laat het alstublieft zo zijn.* Ze rechte haar rug en probeerde niet te kijken naar de lege oogkas van meneer Beebright. ‘Ik heb ervaring met kinderen, meneer, maar het spijt me. Ik heb al een werkgever.’

Beebright keek schuin omhoog naar de kapitein. ‘Ik dacht dat u zei –’

‘Miss Morgan.’ Kapitein Fraser onderbrak de man. ‘We liggen hier nu al anderhalve week aangemeerd. Als uw meneer Taggerton van plan was te komen, zou hij inmiddels wel gearriveerd zijn. Ik ken een bordeel in het noordelijke gedeelte van de stad waar ze mij een bepaald percentage van je verdiensten afdragen totdat de overtocht volledig is betaald, maar als u dat niet kunt waarderen, dan is meneer Beebright hier de beste optie’ – zijn blik gleed naar Molly en Biz – ‘voor jullie alle drie.’

Beebright gebaarde met zijn duim naar Biz. ‘Die neem ik niet.’

Biz zette zich af van waar ze tegen de wand geleund stond. De ketting rammelde.

Eleanor schraapte haar keel, en nog eens, totdat Biz de hint begreep en bleef staan.

‘Zelf weten, man,’ – de kapitein haalde zijn schouders op – ‘maar je hebt gezien wat ik te bieden heb. Als je eerder was gekomen, had je meer keus gehad.’

‘Dat was ik ook van plan. Maar Newcastle ligt niet naast de deur, weet je.’

‘Graag of niet, maar de volgende lading bedienden komt pas over twee weken.’ Fraser hield zijn hoofd schuin. ‘Kunnen je klanten zo lang wachten?’

Beebright wreef met een hand heen en weer over zijn borstelige hoofdhaar. Was het echt zo moeilijk om na te denken? ‘Klanten. Het mocht wat. Ze betalen nauwelijks mijn reiskosten terug.’ Hij spande

zijn kaakspieren en er verscheen een knorrige uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij nadacht. ‘Goed, kapitein, ik neem ze, maar kunnen we de papieren boven invullen, waar wat meer lucht is?’

‘Landrotten. Allemaal hetzelfde,’ sneerde Fraser. ‘Mij kan het geen biet schelen. Kom mee. Allemaal.’ De kapitein draaide zich met een ruk om. Beebright ging als een enorme mot achter de lantaarn aan.

‘En deze ketting dan?’ schreeuwde Biz hen na.

‘Die mag je voor de laatste keer de ladder op slepen, juffie,’ riep de kapitein over zijn schouder. ‘Zodra je een kruisje gezet hebt en het geld in mijn zak zit, haal ik hem eraf.’

Er rolden een paar verwensingen over Biz’ lippen, maar de mannen kloten al naar boven.

Molly trok aan Eleanors rok. ‘Ik weet niet of ik het wel ga redden, miss.’

‘Ik ook niet, Molly.’ Ze keek omlaag naar de vrouw en tegelijk met haar blik zakte de moed haar in de schoenen. Bange ogen keken naar haar op. Ze dwong zichzelf opgeruimd te klinken, hoewel ze zich zo niet voelde. ‘Maar ik ben ervan overtuigd dat God bij ons zal zijn, zelfs in Newcastle.’

Waar dat ook mocht zijn.